

port

SCHAKEN

met Arno Henzen

In de stelling:

wit: Ke1, De2, Tb1, Th1, Lb3, Le3, b2, c2, d3, e4, f2, g5, h3;

zwart: Kg8, Dd8, Tb8, Te8, Lc6, Lf6, b4, c5, d6, f7, g7, h7;

was de vraag of nemen op g5 voor zwart te gevaarlijk is. In de partij liet de zwartspeler zich er op in. Er volgde na 21...L:g5, 22Dh5, L:e3 23L:f7+, Kh8 en nu had wit met 24L:e8, L:f2+ (24...L:e8 25Df3!) 25K:f2, Df6 26Ke2, T:e8 27Thf1 duidelijk in 't voordeel kunnen komen.

Terug tot de stelling na 21Lg5. Zwart hoeft echter niet te nemen op g5. 21...Le7 is een logisch alternatief. Na bijv. 22H4 zou zwart in 't voordeel komen met 22...d5. Hetzelfde antwoord volgt na 22Dh5 en vooral niet 22...g6?, want na 23L:f7+, K:f7 24D:h7+, Ke6 25D:g6+, Kd7 heeft wit vier pionnen voor z'n stuk bij een prima stelling.

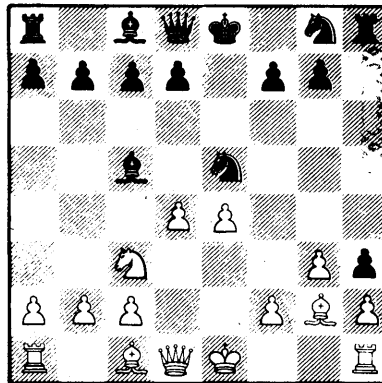
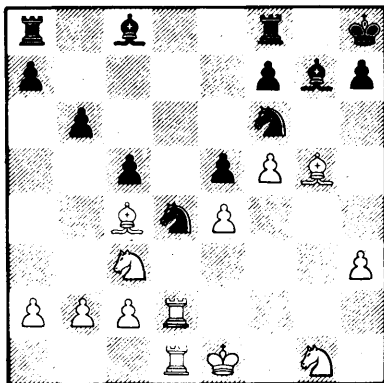
Concluderend lijkt me dat na 21...Le7 de kansen bij zwart liggen.

Als Limburgs kampioen kon H. Temmink deelnemen aan de halve finales van de Nederlandse kampioenschappen. Ondanks een bescheiden eindklassering was hij naar eigen keuze

niet ontevreden over z'n eigen spel. Van een z'n partijen uit dit toernooi is het volgende fragment.

Zwart staat goed. Vooral het paard op d4 baart wit zorgen. De witspeler zette nu voort met 1L:f6, L:f6 2Ld5. Was dit de juiste manier om de stelling aan te pakken. Zo nee, stuit dit dan op tactische of positionele bezwaren?

Uit ditzelfde toernooi is het volgende miniatuurtje. Wit: N. Hauwert. Zwart: G. Welling. 1e4, e5 2Pc3, Lc5 3g3, Pc6 4Lg2, h5!?. Ziet er vreemd uit, maar is zo gek nog niet zoals blijkt. 5Pf3, h4 6P:e5. Bekend is hier 6P:h4, T:h4 7g:h4, D:h4 en zwart heeft voldoende compensatie voor de kwaliteit. 6P:e5 is bepaald geen verbetering voor het witte spel. In de partij volgde 6...P:e5 7d4, h3!

De weerlegging van 6P:e5. Er volgde 8L:h3 (8Lf1, L:d4) 8...L:d4 9Lg2, L:c3+ 10b:c3. Wit kon hier met een stuk minder gerust opgeven. Wie doet dit echter al na 10 zetten? Daarom volgden er nog 16 belangeloze zetjes, waarna wit het voor gezien hield.